

Arrest

nr. 270 960 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40 bus 00.01
8200 SINT-MICHIELS (BRUGGE)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. JASPAERT, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 oktober 2018 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn vader met de Belgische nationaliteit.

De gemachtigde van de destijds bevoegde minister beslist op 9 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 28 oktober 2019 met nummer 228 084 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) evenwel deze beslissing.

De gemachtigde van de destijds bevoegde minister neemt op 28 april 2020 een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 26 augustus 2020 met nummer 240 066 vernietigt de Raad ook deze beslissing.

Op 16 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Bij arrest van 31 mei 2021 met nummer 255 350 wordt ook deze beslissing vernietigd door de Raad.

Op 5 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.10.2018 werd ingediend door:

Naam: [F.]

Voorna(a)m(en): [E.]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende op 10.10.2018 een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische vader, de genaamde [F.E.I.] (RR: [...]). Er werd op 9.04.2019, op 28.04.2020 en op 09.10.2020 reeds een beslissing tot weigering genomen. Deze werden echter op respectievelijk 28.10.2019, 26.08.2020 en 31.05.2021 vernietigd door de RVV bij arrest 232.777, arrest 240.066 en arrest 255.350. Daarom dient heden een nieuwe beslissing genomen te worden.

Betrokkene diende dus, zoals reeds gesteld, een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing.

Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van zijn Belgische vader, de genaamde [F.E.I.] (RR: [...]). Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Dit kan aan de hand van de voorgelegde documenten niet worden vastgesteld.

Betrokkene legde allerhande stukken voor waarmee hij het ten laste zijn van zijn van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit zou moeten blijken ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf geruime tijd onafgebroken tewerksteld is. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Het dossier bevat bovendien ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine: uit gegevens in het administratieve dossier kan immers blijken dat betrokkene in het land van herkomst economisch actief was als bedrijfsleider en hij ten opzichte van de Franse autoriteiten aantoonde in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte om een visum te bekomen. Er is geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zoals vereist in onderhavige

verblijfsprocedure, niet van in het land van herkomst, noch heden in België. Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de overige ten laste-argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij wijst tevens op een schending van het gezag van gewijsde van de vernietigingsarresten van de Raad die reeds tussenkwamen inzake zijn aanvraag.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Na drie eerdere onregelmatige weigeringspogingen (en aldus evenzoveel verbrekingsarresten – stukken 3, 5 en 7) gaat de DVZ nu het geweer volledig van schouder veranderen en meent men het ei van Columbus te hebben gevonden in twee 'nieuwe' weigeringsmotieven (stuk 1):

1. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat verzoeker ten laste is van zijn vader, want hij werkt zelf en "gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de overige ten-lasten argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt"

2. Uit gegevens van het administratief dossier zou bovendien blijken dat betrokkene in het land van herkomst actief was als “bedrijfsleider”

Geen van beide nieuwe motieven kan evenwel ernstig de “bijlage 20” ondersteunen, zoals hierna beiden in detail ontmoet.

[...] Ten laste zijn

Artikel 40bis, §2, 3° Vw. stelt:

[...]

Deze bepaling vormt een omzetting van de artikelen 2, b) en 7, eerste lid, d) van de Burgerschapsrichtlijn.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof beoogt deze burgerschapsrichtlijn de uitoefening van het fundamentele en persoonlijke recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door artikel 21, lid 1, VWEU rechtstreeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en heeft deze richtlijn met name tot doel dat recht te versterken (arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 35, en 5 juni 2018, Coman e.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punt 18). Considerans 8 van de Burgerschapsrichtlijn spreekt evenzoveel over het vergemakkelijken van het vrije verkeer van familieleden van Unieburgers die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten. Het is aldus rekening houdende met deze doelstelling dat het begrip ‘ten laste zijn’ dient te worden geïnterpreteerd.

Zulks geldt in casu bovendien des te meer in samenlezing met artikel 26 van het Handvest van de grondrechten van de EU, gezien verzoeker uiteindelijk diens vader die mantelzorg nodig heeft inmiddels reeds meer dan drie jaar helpt en bijstaat, alwaar zijn moeder [I.F.] (RR. 57.09.18-528.95) niet steeds afdoende haar echtgenoot kan heffen/tillen m.o.o. dagdagelijkse hulp en bijstand/mantelzorg (stuk 8 – in vorige procedures ook reeds als stuk voorgelegd, aldus afdoende gekend door verweerder). Alwaar de andere zoon [A.] – broer van verzoeker – voltijds werkzaam en intussen diens eigen gezin heeft, is deze niet beschikbaar is voor deze hulp/mantelzorg dewelke enkel op verzoeker en diens moeder terechtkomt.

“De Unie erkent en eerbiedigt het recht van personen met een handicap op maatregelen die beogen hun zelfstandigheid, hun maatschappelijke en beroeps-integratie en hun deelname aan het gemeenschapsleven te bewerkstelligen.” (art. 26 Handvest EU)

Wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste zijn’, in de zin van artikel 40bis, § 2, 3° Vw (alsook de artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d) van de Burgerschapsrichtlijn), dient verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip wordt gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), alsook in het arrest Reyes (HvJ, 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket).

In feite kan er weinig tot geen discussie meer bestaan omtrent dit concept van ‘ten laste zijn’.

Voor onderhavige procedure is evenwel essentieel om nogmaals duidelijk te stellen op wanneer/welke periode dit concept van controle van “ten laste zijn” slaat. De rechtspraak hieromtrent is vrij duidelijk:

“Uit het arrest Jia blijkt dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.”

(RvV nr. 209.111 van 10 september 2018 – stuk 9).

Ook het vorige verbrekingarrest van onderhavig dossier (nl. RvV nr. 255.350 van 21.05.2021 – stuk 7) beschrijft dit zeer duidelijk:

“Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “ten laste zijn” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “begeleiden van” of het “zich voegen bij” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt er dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag.

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 41). Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip “ten laste”

door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yuning Jia/Migrationsverket, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket), waar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste” zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst in de periode voorafgaand aan de komst naar België.”

Verweerder is evident gebonden door de wet, alsook door het gezag van gewijsde van de eerdere arresten van de Raad zoals in de procedure van verzoeker gewezen en waartegen verweerder geen cassatieberoep voor de RvS indiende.

Meer nog, verweerder heeft zélf in haar eigen replieknota in de vorige beroepsprocedure voor de Raad bevestigd (zie stuk 7):

“De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Niettemin meent verweerder in de huidige nieuwe weigeringsbeslissing, zoals op 3 december 2021 ter kennis gesteld aan verzoeker, plots dat de onderzoeksperiode van “ten laste zijn” niet stopt op het moment van de komst naar België en/of op het moment van verzoek gezinshereniging ... doch blijkbaar ten eeuwigden dage zou blijven doorlopen tot op heden... ??!

Dit is uiteraard niet correct.

Er kan niet gevraagd, noch verwacht worden dat een familielid van een Belg ten eeuwigden dagen ook hier in België ten laste zou blijven van de ascendent. Zulks is evenmin enige vereiste, noch in de wet, noch in de duidelijke hogere rechtspraak dienaangaande.

Eerder wierp verweerder in onderhavige procedure op dat er geen afdoende bewijs van “ten laste zijn” bestond in de periode van 23 mei 2011 tot 15 januari 2018. Nu is het plots dat verzoeker onmogelijk “ten laste” kan zijn gezien hij sinds augustus 2019 werkt in België.

Verweerder is hieromtrent echter reeds afdoende duidelijk teruggefloten door de Raad in het vorige verbrekiingsarrest (nr. 255.350 van 31 mei 2011 – stuk 7) waarin onder punt 2.3.10 wordt verduidelijkt en benadrukt door de Raad dat “het ten laste zijn” moet worden beoordeeld op het ogenblik dat de betrokkene vanuit het land van herkomst de gezinshereniging vraagt met zijn Belgische familielid en dat de tijdsperiode waarop de controle inzake “ten laste zijn” slaat aldus betrekking heeft “op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in september 2018” (stuk 7).

Dat verzoeker – die wel degelijk correct ten laste was van zijn Belgische vader in de betrokken controleperiode voorafgaand aan zijn komst naar België/verzoek gezinshereniging in sept/okt 2018 – finaal een jaar later in augustus 2019 is beginnen werken (stuk 11 – document komend uit het administratief dossier van verweerder) om ook financieel zijn steentje bij te dragen in het gezin, (alwaar de kosten immers jaar na jaar steeds groter worden in het licht van de ernstige handicap van vader/referentiepersoon [E.F.] (RR [...]) – stuk 8) kan bezwaarlijk als een negatief element tegen verzoeker worden weerhouden op heden.

Verzoeker is effectief sinds augustus 2019 als hulparbeider in dienst (voor onbepaalde duur) in een autoafbraak bedrijf (stuk 12). Daaruit verdient verzoeker nu een bruto loon van 12,19 euro per uur, waarmee hij zijn steentje kan bijdragen binnen zijn gezin (t.a.v. diens ouders) nu de medische kosten van zijn vader (die ernstig gehandicapt is) jaar na jaar blijven stijgen.

Het is een kennelijk onredelijk én manifest onwettig standpunt waar verweerder klaarblijkelijk als bijkomende voorwaarde stelt dat verzoeker niet enkel in de zes maanden voor diens komst naar België (in september 2018) moet bewijzen ten laste te zijn geweest van zijn Belgische vader ... doch dat hij actueel ruim 3 jaar later nog steeds ten laste zou moeten blijven van zijn vader in België.

Dit standpunt van verweerder vindt geen enkele steun in de wet, noch in de rechtspraak van het HvJ (arrest Jia en arrest Reyes). In tegendeel wordt in alle rechtspraak ter zake net zeer duidelijk afgelijnd dat de controleperiode inzake “ten laste zijn” enkel en alleen gaat over de periode direct voorafgaand aan de komst van de verzoeker naar België.

Verweerder wéét dit uiteraard.

Meer nog, in zeer vele andere dossiers waarin verzoekende vreemdelingen stellen ten laste te zijn van hun Belgische ascendent gezien ze hier in België reeds jaren ten laste van deze onder één dak verblijven is het verweerder zelf die er als de kippen bij is om te verduidelijken: “In hoeverre betrokkene heden terug daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon in België is eigenlijk niet relevant.” (zie motivatie van verweerder van 30.12.2015 in een dossier leidend tot het arrest nr. 166.969 van 29 april

2016 – waarin de motivatie van de DVZ (gelukkig) letterlijk wordt geciteerd in de arresten van de Raad – stuk 10). In die dossiers is de DVZ steeds consequent in haar standpunt dat “betrokkene geen verblijfsrecht kan ontleen aan een situatie van onvermogen die ze voor zichzelf in België creëerde” (stuk 10).

Alwaar haar eigen standpunt zoals hierboven beschreven (hetwelk voortvloeit uit een correcte interpretatie van de wet en de arresten van het HvJ) in huidig dossier van de heer [F.] blijkbaar niet meer in haar kraam past, is verweerder niet te beroerd om plots volkomen van standpunt te wijzigen en het feit dat verzoeker een jaar na indienen verzoek gezinshereniging finaal is beginnen werken als arbeider – om zo mee zijn verantwoordelijkheid op te nemen in de kosten van het gezin, waarbij vader/referentiepersoon een ouder wordende gehandicapte man is – als een negatief element gaat weerhouden hetwelk afdoende zou zijn om tot een simpele integrale weigering te komen:

“Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden de overige ten laste-argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt” (stuk 1)

Dergelijke wijze van handelen is intellectueel oneerlijk en een overheidsdienst onwaardig.

De argumentatie van verweerder is strijdig met de wetgeving ter zake alsook met de duidelijke vaststaande hogere rechtspraak inzake het concept “ten laste zijn” en de periode waarop deze controle slaat. Bijgevolg schendt verweerder de wet én de materiële motiveringsplicht. Bovendien schendt verweerder het gezag van gewijsde van de eerdere verbrekingsarresten, waarin de controleperiode inzake “ten laste zijn” afdoende duidelijk werd afgelijnd als zijnde “de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België” (stuk 7). Indien verweerder hier niet akkoord mee zou zijn geweest, stond het haar vrij om cassatieberoep aan te tekenen tegen dit verbrekingsarrest nr. 255.350 van 31 mei 2021 – stuk 7).

Tenslotte is de argumentatie van verweerder lijnrecht tegenovergesteld aan haar eigen ontelbare malen reeds eerder weergegeven argumentatie, hetgeen bijgevolg evenzoveel kennelijk onredelijk is (voor een normaal weldenkend rechtsonderhorige niet te begrijpen) alsook strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Een verbreking van de bestreden beslissing dringt zich alleen al hierom ten stelligste op.

[...] Bedrijfsleider

Hoewel hét weigeringsargument van de bestreden “bijlage 20” aldus de tewerkstelling als hulparbeider in België sinds augustus 2019 in hoofde van verzoeker is (zie supra punt 2.1), waardoor verweerder stelt “de overige ten laste-argumenten in huidige beslissing niet verder uit te werken” (stuk 1) wordt er terloops in de bestreden beslissing wel nog aangehaald:

“uit gegevens in het administratieve dossier kan immers blijken dat betrokkene in het land van herkomst actief was als bedrijfsleider en hij ten opzichte van de Franse autoriteiten aantoonde in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen beschikte om een visum te bekomen.”

Echter,

Net zoals de tewerkstelling van verzoeker in België sinds oktober 2019 is ook dit gegeven over vermeend bedrijfsleiderschap in Rusland een volkomen slag in het water vanwege verweerder.

Verzoeker is nog nooit van zijn leven bedrijfsleider geweest.

In een periode in 2015-2016 is verzoeker in het verleden wel eventjes een inspecteur geweest voor een bedrijf. Hij kreeg daartoe ten andere een officieel uniform van het bedrijf. Echter al halfweg 2016 is verzoeker deze job verloren, waarna hij werkloos was en opnieuw van diens vader als referentiepersoon afhankelijk was om te overleven en in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien.

Verzoeker vroeg een integraal afschrift van het administratief dossier op bij de dienst Openbaarheid Bestuur van de DVZ en hét (enige) document waarop verweerder zich op dit punt in de bestreden beslissing beroept is gevoegd onder stuk 13.

Uit dit (vreemd genoeg Nederlandstalig) document valt af te leiden dat er bij aanvraag van een multi-visum t.a.v. de Franse overheid in mei 2016 als beroep in hoofde van verzoeker zou zijn opgegeven “bedrijfsdirecteur” (stuk 1).

Nu is het duidelijk dat verzoeker nooit ofte nimmer “bedrijfsdirecteur” is geweest. Verzoeker heeft ook nooit de opleiding gehad om “bedrijfsdirecteur” te kunnen worden. Verzoeker werkt in België sinds augustus 2019 voor onbepaalde duur als “hulparbeider” bij “[A.P.L.]” (stuk 12). Verzoeker dient nog de eerste “bedrijfsdirecteur” die zich ‘opwerkte’ tot “hulparbeider autoafbraak” tegen te komen...

Verzoeker is evenwel in een ver verleden (2015-2016) wel eventjes inspecteur geweest voor een bedrijf in Rusland. Daartoe ontving hij ook een uniform ... hetgeen dat uniform is waarmee hij op de foto staat bij de visumaanvraag van mei 2016 (stuk 13). Verzoeker dient evenzoveel nog de eerste “bedrijfsdirecteur” die eruitziet als een treinconducteur tegen te komen...

Vermoedelijk is er in de aanvraag in mei 2016 t.a.v. de Franse overheidsdienst (of bij de vertaling naar het Nederlandstalig attest in het administratief dossier ?) een taalkundige en/of materiële vergissing gebeurd waarbij “bedrijfsinspecteur” verkeerdelijk werd genoteerd als “bedrijfsdirecteur” ... waarvan verweerder vervolgens in de bestreden beslissing met veel plezier een “bedrijfsleider” heeft gemaakt (stuk 1).

De tewerkstelling van verzoeker als bedrijfsinspecteur in Rusland tot voorjaar 2016, is evenwel in de verste verte op geen enkele wijze ook maar enigszins relevant te noemen voor de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging van 10 oktober 2018.

Verzoeker kan maar in herhaling vallen door andermaal te wijzen op het in onderhavige procedure gewezen laatste verbrekingsarrest nr. 255.350 van 31 mei 2021 waarin de contouren van de “controleperiode” inzake het “ten laste zijn” afdoende duidelijk (en bindend – wegens kracht van gewijsde) zijn geschetst door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: “de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in september 2018” (stuk 7).

Daarmee liet de Raad al weten dat de opmerkingen van verweerder omtrent “gebrek aan geldstortingen tussen 23 mei 2011 en januari 2018” niet relevant waren (stuk 7).

Welkdanige – bovendien foutieve – opmerking over vermeend “bedrijfsleider” zijn (quod non) bij een aanvraag van een Frans multivisum in mei 2016 t.a.v. de Franse overheidsdiensten is bijgevolg evenzoveel volstrekt irrelevant en kan nooit een ernstige en afdoende grondslag vormen voor een de weigeringsbeslissing van het op 10.10.2018 verzochte visum gezinshereniging.

Ook dit aanvullende argument van verweerder snijdt aldus geen hout en kan evenmin de bestreden beslissing schragen.

Bijgevolg dringt ook hierdoor de verbreking van de bestreden beslissing zich op.”

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Verzoeker diende op 10 oktober 2018, op een ogenblik dat hij 39 jaar oud was, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn vader met de Belgische nationaliteit. Er blijkt niet dat deze laatste zijn recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende, zodat het een zuiver interne situatie betreft. Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur dus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. [...]"

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

2.4. Het wordt niet betwist dat verzoeker ouder is dan 21 jaar en dat hij bijgevolg het bewijs moet leveren dat hij ten laste is van zijn Belgische vader.

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de verblijfsvoorwaarde van het *"ten laste zijn"* zo interpreteert dat verzoeker moet aantonen dat er tussen hem en de referentiepersoon reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat van in het land van herkomst. Verder geeft hij aan dat verzoeker ook op het ogenblik van de beoordeling van zijn aanvraag en het nemen van de beslissing nog ten laste dient te zijn van de referentiepersoon.

Omdat verzoeker reeds geruime tijd onafgebroken is tewerkgesteld, oordeelt verweerder in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat hij actueel in België ten laste is van de referentiepersoon. Deze vaststelling volstaat volgens verweerder reeds om te besluiten dat verzoeker het verblijfsrecht als familielid niet rechtmatig kan uitoefenen. Bijkomend stelt hij nog dat evenmin sluitende bewijzen voorliggen dat verzoeker reeds ten laste was van in het land van herkomst, nu hij in dat land economisch actief was als bedrijfsleider en hij ten opzichte van de Franse autoriteiten aantoonde dat hij in deze hoedanigheid beschikte over de nodige bestaansmiddelen voor het verkrijgen van een visum. Dit betreft evenwel duidelijk slechts een bijkomend motief, gelet op de vermelding dat *"[g]ezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen"* en bijgevolg *"de overige ten laste-argumenten in huidige beslissing niet verder [worden] uitgewerkt"*.

2.6. Verzoeker betwist als dusdanig niet dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet langer ten laste was van zijn Belgische vader. Hij stelt zo ook zelf dat hij sinds meer dan drie jaar – en dit samen met zijn moeder – zijn vader helpt en bijstaat nu deze omwille van een ernstige handicap mantelzorg behoeft en hij sinds augustus 2019 ook werkt om financieel zijn steentje bij te dragen in het gezin, om zo ook mee in te staan voor de toenemende kosten die de handicap van zijn vader met zich meebrengt. Hiermee geeft hij aan dat de afhankelijkheidsrelatie ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing eigenlijk omgekeerd was, met name dat het zijn vader is die afhankelijk is van hem. Dit is evenwel niet de situatie die wordt bedoeld in artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2,

eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarin de aanvrager ten laste dient te zijn van de referentiepersoon.

2.7. Verzoeker is evenwel van mening dat het volstaat dat hij in het land van herkomst en dit voorafgaand aan de komst naar België en het indienen van de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon en dat deze voorwaarde niet noodzakelijk nog blijvend dient te zijn vervuld tijdens het verdere verblijf in België en op het ogenblik van het nemen van een beslissing inzake de verblijfsaanvraag. Hij betoogt dat van hem niet kan worden gevraagd of verwacht dat hij ten eeuwigden dage ook hier in België ten laste zal blijven van de referentiepersoon. Volgens hem is dit geen vereiste. Hij stelt hierbij ook dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet een omzetting is van de artikelen 2, c) en 7, eerste lid, d) van de richtlijn 2004/38/EG en dat het begrip “ten laste zijn” dus richtlijnconform moet worden geïnterpreteerd overeenkomstig de arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Het standpunt van verweerder dat de aanvrager tijdens het verdere verblijf in België ten laste moet blijven van de referentiepersoon vindt volgens verzoeker geen steun in de wet en evenmin in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.8. De zienswijze van verzoeker dat voor de beoordeling van de voorwaarde van het “ten laste zijn” verweerder zich enkel mag plaatsen op het ogenblik van de aanvraag, en niet op het ogenblik van de beslissing over die aanvraag, kan evenwel niet worden bijgetreden.

Voor de beoordeling van het “ten laste zijn” in artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in een zuiver interne situatie, zoals in de voorliggende zaak, oordeelde de Raad van State in zijn arrest van 6 november 2019 met nummer 245.995 allereerst reeds op duidelijke wijze dat een interpretatie conform de richtlijn 2004/38/EG niet aan de orde is. Zo stelde de Raad van State als volgt:

“Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

De door eerste verzoekster ingediende aanvraag, die tot de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 “tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “statische” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dat “de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie” (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14, 150).

Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kunnen de verzoeksters niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.”

In hetzelfde arrest oordeelde de Raad van State dat het niet kan volstaan dat de aanvrager op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste is van de Belgische referentiepersoon, maar dit ook nog het geval moet zijn op het ogenblik dat wordt beslist over deze aanvraag. Er kan worden verwezen naar de volgende overwegingen van de Raad van State:

“10. De verzoeksters beschikken op het ogenblik van het indienen van de aanvraag echter niet over een onherroepelijk of zeker recht op verblijf. Er is slechts sprake van een onherroepelijk vastgesteld recht indien de overheid heeft vastgesteld dat de wettelijke voorwaarden zijn vervuld en zij aldus het verblijfsrecht heeft erkend, hetgeen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag nog niet het geval is. De erkenning van het recht op gezinshereniging vereist derhalve niet enkel dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag.

Het recht op verblijf, waarop de verzoeksters meenden aanspraak te kunnen maken bij het indienen van de aanvraag, is niet onvoorwaardelijk. Bij het indienen van de aanvraag golden tevens de voorwaarden dat de Belgische bloedverwant in opgaande lijn aantoonde te beschikken over “stabiele, toereikende en

regelmatige bestaansmiddelen”, over “een behoorlijke huisvesting” voor hem en zijn familieleden en over “een ziektekostenverzekering die de risico’s in België voor hem en zijn familieleden dekt”. De verzoeksters worden weliswaar geacht van dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag ervan, doch op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan dient te zijn voldaan. Uit het loutere indienen van de aanvraag volgt derhalve niet dat de verzoeksters reeds bij het indienen van die aanvraag een onherroepelijk vastgesteld en zeker verblijfsrecht hadden. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 in dezelfde zin geoordeeld over de bepalingen betreffende het recht op gezinshereniging en wat dat betreft geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vastgesteld.

11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest derhalve op wettige wijze geoordeeld dat de verwerende partij zich voor de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging ook moest plaatsen op het ogenblik dat zij de aanvankelijk bestreden beslissing nam en niet enkel op het ogenblik dat eerste verzoekster de aanvraag indiende.

Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen.

12. [...]

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over eigen inkomsten beschikte en derhalve niet (meer) ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.”

Waar de voorwaarde van het “ten laste zijn” in de zin van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat het moet gaan om een bestaande toestand, heeft de Raad van State in dit verband dus bevestigd dat het niet volstaat dat de aanvrager op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste is van de Belgische referentiepersoon. Dit dient ook nog het geval te zijn op het ogenblik dat over deze aanvraag wordt beslist. Bij het nemen van de beslissing kan dus rekening worden gehouden met het feit dat de aanvrager beschikt over eigen inkomsten en derhalve niet (meer) ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder, waar hij vereiste dat verzoeker ook op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog ten laste was van de Belgische referentiepersoon, een incorrecte of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan de voorwaarde van het ten laste zijn zoals vervat in artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien verweerder mogelijk eerder een ander standpunt zou hebben ingenomen, is dit ook in geen geval van aard dat hieruit kan volgen dat de thans voorliggende motieven kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn, zoals verzoeker onterecht tracht aan te voeren. Verzoeker kan zich ook niet dienstig steunen op beginselen van behoorlijk bestuur om een resultaat te verkrijgen dat zou indruisen tegen de wet zoals verduidelijkt in de rechtspraak van de Raad van State.

2.9. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze hoofdzakelijk is gesteund op het motief dat uit verzoekers tewerkstelling volgt dat hij niet ten laste is van de referentiepersoon. Verzoeker betwist geenszins dat hij sedert augustus 2019 werkt en eigen inkomsten genereert. Zijn betoog dat hij reeds in oktober 2018 zijn aanvraag heeft ingediend en dat er reeds verschillende beslissingen werden genomen die telkens werden vernietigd, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Ook verzoekers verklaringen dat hij gaat werken om zo mee in te staan voor de kosten die gepaard gaan met de handicap van zijn vader, in casu de referentiepersoon, en dat hij samen met zijn moeder mantelzorg opneemt voor zijn vader, kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die voor alle duidelijkheid niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

2.10. De Raad stipt verder aan dat het gezag van gewijsde van de vernietigingsarresten van 28 oktober 2019 met nummer 228 084, van 26 augustus 2020 met nummer 240 066 en van 31 mei 2021 met nummer 255 350 zich enkel uitstrekt tot het dictum en de daarmee onlosmakelijk verbonden motieven (RvS 4 december 2012, nr. 221 611; RvS 10 juni 2010, nr. 205 000). In de eerdere arresten werden

beslissingen vernietigd waarin verweerder in vraag stelde dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. In de motivering van deze beslissingen was er niet reeds sprake van dat verzoeker werkte en om deze reden niet ten laste is van de referentiepersoon in België. Aldus was de determinerende weigeringsgrond geenszins dezelfde. De Raad stelde in zijn eerdere vernietigingsarresten vast dat de beoordeling van het ten laste zijn in het land van herkomst voorafgaand aan de komst naar België, en van de in dit verband voorgelegde stavingstukken, niet correct was gebeurd. De Raad heeft hierbij geoordeeld dat het ten laste zijn in beginsel dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Bijgevolg stelde de Raad vast dat geen voorwaarde werd toegevoegd aan de wet door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestaat van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag, maar dit handelde dus specifiek over de vraag of de aanvrager van in het land van herkomst ten laste is en niet over de vraag of dit ten laste zijn ook moet voortduren tot bij nemen van een beslissing inzake de aanvraag. De concrete beoordeling van de Raad handelde over de vraag of verzoeker had aangetoond van in het land van herkomst ten laste te zijn van de referentiepersoon. In zijn eerdere arresten heeft de Raad ook nergens uitdrukkelijk gesteld dat het niet noodzakelijk zou zijn dat de aanvrager ook op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog ten laste is. Deze vraag lag als dusdanig ook niet voor bij de Raad. In deze omstandigheden blijkt geen miskenning van het gezag van gewijsde van de eerdere vernietigingsarresten en is er op basis hiervan geen grond tot nietigverklaring van de thans voorliggende beslissing.

2.11. Voor zover verzoeker zich in zijn middel nog richt tegen de motivering in de bestreden beslissing dat evenmin sluitende bewijzen voorliggen dat hij ten laste was van in het land van herkomst, nu hij er actief was als “*bedrijfsleider*”, dient de Raad op te merken dat verzoeker zelf in zijn verzoekschrift erkent dat het gaat om een bijkomende motivering en dat het determinerende motief erin bestaat dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds geruime tijd onafgebroken werkte en aldus niet ten laste is van de referentiepersoon. Uit wat voorafgaat, blijkt dat dit determinerende motief over-eind blijft en de bestreden beslissing reeds voldoende onderbouwt. Aldus is verzoekers kritiek inzake het ten laste zijn in het land van herkomst gericht tegen een bijkomend en niet determinerend motief. Een onderzoek van dit onderdeel van het middel is niet noodzakelijk, nu de eventuele gegrondheid van deze kritiek niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

2.12. Rekening houdend met wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk wordt gemaakt. Een schending van het gezag van gewijsde van de eerdere vernietigingsarresten van de Raad blijkt evenmin. Nu thans een zuiver interne situatie voorligt, blijkt ten slotte niet dat verzoeker zich dienstig kan steunen op de schending van enige bepaling van de richtlijn 2004/38/EG, op zichzelf genomen of in samenlezing met artikel 26 van het Handvest.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS